

KÁTÉ

Odakint almák verik a földet. Látom, ahogy
kijársz behordani. Lassan hámozunk, amelyik
kész, azt csontig rágjuk, mintha egymást falnánk.
A csutkák eldőlnék, nem zárod el a csapot,
üti a csempét a víz. Elbújok, megyek kátét tanulni,
hangosan olvasom dédanyám imakönyvéből.

Később kimondatik, hogy hazug vagyok.
A faluban a pap minden vasárnap felmegy
a szószékre. Prédikál. Tőle hallom, és a szégyen
kimarja a szemem. Pedig semmiség. A templomban
lopva megkóstolom a szenteltvizet. Nem árulom el,
milyen az íze. A kátét végül nem tanulom meg.
De Istent szeretem.

FÖLÖTTED VIBRÁL

A Libán-tetőnél messze a város. Nézem az ösvényeket
a fenyők sűrűjében, napod tiszta, sugarad meghúzza magát.
Fölötted egy vándorló énekesmadár szárnya, délibáb
a parázsló délutánban.

Emeld fel a fejed! Imádságodra a föld megtelik sóval, iszapja
fellazul,
járod a vékony aszfaltcsíkot a Gyergyói-medence és Zetalaka
között;
itt várod a Messiást? gyűjtöttél-e hozzá elég táplálékot? a hó
leomlik a Görgényi-havasok oldalán, növekszik benned.

És mikor kiviszed a szennyest, elképzelsz egy arcot magad körül, azt kívánod, telepedjete le, építsetek házat újra, jár a kezed a teknőben, mintha testedből akarnál kilépni.

A víz hangja, mint az érkezése. Akarsz te ilyen meglepődést?, hogy a szobában ne oltsák föl és le a villanyt, ne legyen kire ráparancsolni, átgondolatlanul vitatkozni; mindennek ellenére arcod a tűnő fény idején végtelen terheket viselt, éteri forma.

VALAHÁNYSZOR

Rakjuk a képeket egymásra, megölelsz, még sok a mondanivalód, de a vályog átázik, és nincs szakember, aki a fellazult részeket javítaná.

Lejjebb a kertben elkerített pincelejárat, hallgatjuk, hogy odagyűlnek a méhek, az építkezésről készült fotókat rögeszmésen elrejtet.

Sétáink alkalmával mintha a régi ház természetét keresnéd, nővéreid kezét, helyet az asztalnál, amit most más család ül körül.

Csak győzzem az eltitkolást túrni!, de mi lehet giccsesebb, túlburjánzóbb, mint kimondani ezerszer, hogy tovább ég a kioltott múlt?